

L'inici del curs acadèmic 1998/99 ha estat el pitjor des de l'arribada a la Generalitat Valenciana del Partit Popular. La salut de l'educació pública no és gens bona, un cas ben diferent al de l'ensenyament privat, que cada any rep més subvencions del govern Zaplana.

Els centenars de valencians que acudeixen diàriament a l'hospital La Fe de València, ubicat enfront de la Conselleria de Cultura de la Generalitat Valenciana a la ciutat de València, s'han acostumat a veure setmana darrere setmana concentracions nombroses de joves a les portes d'aquesta conselleria. Generalment els motius que inciten els alumnes i els seus familiars a protestar són conseqüència de la situació caòtica que viu l'ensenyament públic al País Valencià des de l'arribada del PP a la Generalitat.

L'administració valenciana ha incomplert sistemàticament el mapa escolar que ella mateixa va dissenyar fa tres anys i que preveia la construcció de 121 nous instituts de secundària i l'adequació de 128 més per tal d'acomplir la LOGSE (Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu). L'aplicació d'aquesta llei implica escolaritzar obligatòriament tots els xiquets i xiquetes fins als setze anys en dues etapes: l'ensenyament primari i l'ensenyament secundari obligatori (ESO). Tedricament els alumnes que acaben el primer cicle

han de canviar de centre per cursar l'ESO però la manca de centres de secundària ha fet impossible fins ara aconseguir aquesta part de la LOGSE. Per aquest motiu el primer conseller popular, Fernando Villalonga, va dissenyar un mapa escolar que preveia la construcció d'uns centres de secundària segons les necessitats de cada comarca. Després, però, de tres anys de govern del PP i de tres titulars a la conselleria, segons UGT, només s'han construït sis instituts nous alhora que se n'han adequat vuit més en tot el País Valencià. El mateix

sots-secretari de la Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana, Carlos Alcalde, ha afirmat públicament que el 70% dels alumnes de secundària encara continuen estudiant als centres de primària. I mentre els problemes es multipliquen en l'educació pública, el sector privat rep cada any més diners dels pressupostos de la Generalitat Valenciana. Segons la diputada d'Esquerra Unida Maria Angels Martínez, "entre educació primària i secundària, els pressupostos inclouen una partida de 36.300 milions de pessetes en transferències de capital a l'ensenyament privat, dels quals més de 6.000 milions es dediquen a ensenyaments no obligatoris. Per contra, en el capítol d'inversions en construcció, adequació i dotació dels centres públics, amb unes previsions de 20.000 milions, només hi ha quasi 7.000 milions per a educació primària i poc més de 13.000 per a educació secundària".

Un mapa sense llegenda. El PP va presentar l'any 1996 el mapa escolar com la solució definitiva a tots els problemes de l'educació pública valenciana. Un mapa, però, que no anava acompanyat d'un pla de finançament, ni tenia el rang de llei o de decret llei, ni s'havia pactat amb els alcaldes de les poblacions afectades com tampoc amb les associacions d'ensenyants o els pares d'alumnes. En paraules de Vicent Esteve, secretari general del Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià STE-PV, majoritari en el sector de l'ensenyament públic, el mapa "és senzillament un projecte que es va aplicant de manera irregular i improvisada". Els pressupostos de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, des de l'arribada al poder del PP, tampoc no han recollit d'una manera aclaridora quants diners es destinen cada any al mapa escolar. A més, les diferències entre els diners que es preveuen gastar i les inversions que realment es realitzen en matèria d'educació representen molts milers de milions de pessetes cada any. Entre 1996 i 1998 s'han deixat d'invertir, segons les dades del

sindicat UGT, 14.615 milions de pessetes tant en l'educació primària pública com en la secundària. Aquesta manca d'inversió no s'explica per falta de ciutats i pobles amb deficiències educatives que necessiten que s'hi construeixen els centres de secundària previstos en el mapa escolar. De fet, tan sols a València, es necessiten com a mínim, deu centres nous i reformar almenys quatre o cinc. A Alacant en calen sis de nous i la reforma urgent de tres o quatre. En tot cas, si les previsions de la Conselleria s'acompleixen, per al curs 1999/2000 només s'hauran fet a València l'institut d'educació secundària Benlliure i a Alacant dos nous centres.

Inversions sota sospita. La política popular d'inversions en l'ensenyament públic pels anys 1999 i l'any 2000 ha afavorit sobretot poblacions governades pel PP. Ciutats com Benidorm, València o Alacant, o pobles com Mutxamel,

L'administració autonòmica ha incomplert sistemàticament el mapa escolar que ella mateixa va dissenyar el 1995.

el Campello, Calp, Benigànim, Callosa d'en Sarrià, o Betxí, governats pel PP, rebran milers de milions per construir nous centres d'educació secundària. Tant és així que dels vuit mil milions que el departament de Camps ha destinat per al 1999 a aquest concepte, més de 6.000 aniran a poblacions amb consistoris populars. Tot i això, com dèiem, a les dues ciutats amb més problemes educatius, València i Alacant, les mancances continuaran. Al cap i al final, només s'haurà enllestit el Benlliure si es manté el ritme d'urgència de tramitació del

projecte que redueix en vuit mesos tot el procés de construcció del nou centre. A Alacant, només dos instituts estaran acabats pel curs 1999/2000. A més, els convenis que es van signar amb els ajuntaments de València, Alacant, Castelló o Torrevella per cofinançar la construcció d'instituts es troben en la fase d'elaboració dels projectes. A la ciutat de València el nou IES d'Algirós i el de Camins al Grau encara tardaran de dos a tres anys a construir-se. A Alacant l'IES Cerro Àngeles estarà llest en dos anys mentre que l'IES La Florida encara no té ni terrenys on ubicar-se i l'IES Sant Blai, el Pla i el centre de primària el Tossalet no obriran les portes almenys fins d'ací a tres anys.

Aquesta manca d'inversions va provocar que més de la meitat dels instituts no començaren les classes del present curs escolar el dia 21 de setembre del 1998. Segons un informe oficial de la Direcció Territorial de Cultura i Educació de València fet públic a principis del mes de desembre, 60 centres de secundària, dels 130 que existeixen al País Valencià, van registrar inci-

El conseller de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, ha declarat en diverses ocasions que gràcies a la seua gestió l'any 2000 tots els xiquets i xiquetes valencians gaudiran de la LOGSE. Els sindicats, i els partits polítics de l'oposició no han posat en dubte.

RAFA GIL

Dalt, imatge de les aules pre-fabricades que alumnes i professors fan servir al País Valencià. A sota, aspecte del solar on estava ubicat fins fa unes setmanes l'Institut de Manises José Rodrigo Botet. Aquest va ser enderrocat per la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència sense avisar els pares ni els alumnes.

dents com ara manca de professors, obres inacabades de diferent tipus que impossibilitaven les classes o inexistència d'un calendari escolar definit.

Tot això contrasta amb la nota que va fer pública la Conselleria de Presidència per tal de tranquil·litzar l'opinió pública davant del caòtic inici del curs escolar 1998/99: "La normalitat -afirmava el comunicat del govern de Zaplana- marca l'inici del curs". Segons denunciaren els sindicats valencians, la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència arribà a pressionar els directors d'alguns centres de secundària perquè començaren les classes, exigint-los que enviaren un informe a la conselleria explicant les causes en cas de no fer-ho.

Barraquisme escolar. Mesos després del caòtic inici del curs escolar, la situació de desconcert no sembla que haja remès. Segons les dades aportades pel mateix conseller Camps a les Corts a principis del mes de desembre a instàncies d'Esquerra Unida, el seu departament ha hagut d'habilitar aules pre-fabricades en 58 instituts

d'uns quaranta municipis per poder atendre els joves estudiants de secundària que encara estan escolaritzats en col·legis de primària. Aquesta mena de "barraquisme escolar" afecta almenys quinze poblacions, la gran majoria, (Torrent, Manises, Mislata, Xirivella...) governades pel PSPV-PSOE. Ciutats com Elx, amb més de 200.000 habitants, o Oriola, amb prop de 50.000, també pateixen als seus instituts de secundària aquest barraquisme escolar. La construcció d'aquestes barraques ha costat a la Conselleria uns 46 milions de pessetes sense comptar els 150 milions de pessetes anuals que paga la conselleria pel seu manteniment. Aquesta política de tancar forats educatius del PP ha arribat, fins i tot, com en el cas de Mutxamel, al lloguer, al col·legi privat Cebat d'aquesta població, d'uns locals per habilitar-los com aules per dos milions de pessetes el mes

La situació acaba de complicar-se amb la desídia de l'administració a l'hora de finançar el manteniment dels instituts o col·legis públics que ja estan construïts. Comptat i debatut, el rosari de poblacions amb problemes és interminable. A la ciutat de Cullera, els alumnes de l'institut Blasco Ibáñez ja saben el que toca fer quan l'oratge amenaça amb pluja. A principis del mes de desembre les aules s'havien omplert d'aigua i això, sumat a la manca de calefacció, va fer la situació insosteni-

ble. A Oriola (la Vega Baixa) es van arribar a suspendre les classes per culpa de les pluges del passat mes de desembre. També Elda pateix la política del PP de desballestament de l'ensenyament públic. El col·legi Pare Majón, amb deficiències cròniques com ara la manca de calefacció o l'amenaça de ruïna de part del sostre, ha quedat exclòs del pressupost pel 1999 de la conselleria. Els motius encara avui són desconeguts per als professors i pares d'alumnes del col·legi públic. Els qui tampoc deuen d'entendre res són els responsables de l'institut Mare Nostrium d'Alacant que de la nit al matí es van assabentar que al seu pati es trobaven residus tòxics perillosos perquè aquest centre es va construir damunt d'una antiga fàbrica de productes químics.

El cas més greu, potser, és el del col·legi públic Reis Catòlics de Sant Vicent del Raspeig, que encara espera que la conselleria arregle els desperfectes causats per les pluges del mes de setembre del 1997 al gimnàs i a diferents aules. Educació prometé que hi intervindria entre el juliol i l'agost del 1998, però va acabar anunciant que no faria res fins aquest any. La tardança dels responsables de la conselleria ha obligat a desallotjar almenys deu de les aules de col·legi.

Molt sovint la conselleria fa actuacions totalment estranyes. El passat 30 de desembre, per exemple, endorracava sobtadament la major part de l'estructura de l'ins-

RAFA GIL

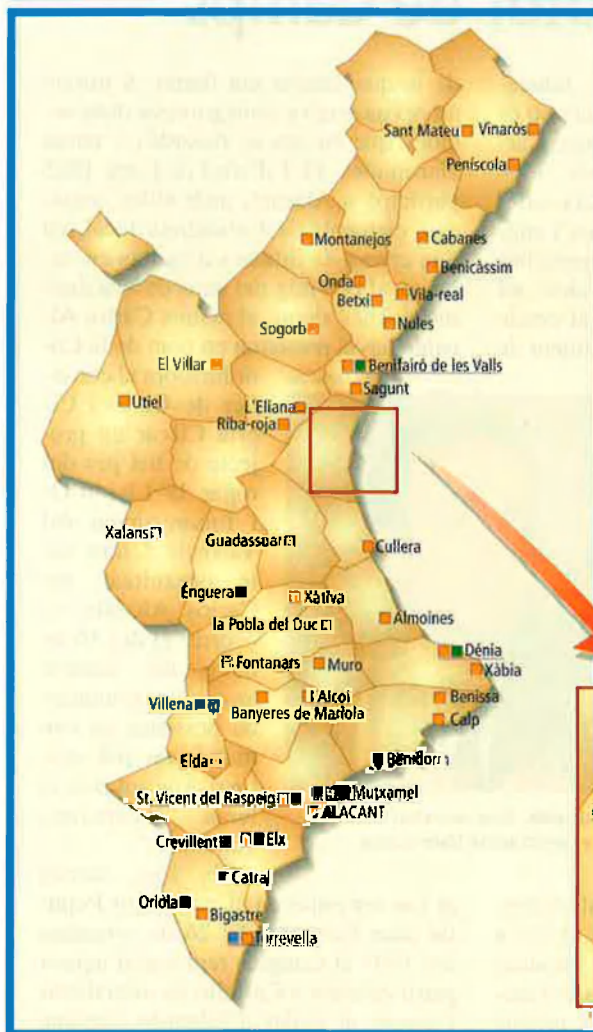
titut José Rodrigo Botet de Manises (l'Horta Sud). L'aluminosi que afecta el cos central de l'edifici sembla que ha estat la principal raó per tirar-lo a terra. Davant dels primers indicis del problema fets públics ara fa aproximadament un mes, el departament dirigit per Camps redactà un informe a fi de decidir quina era la millor solució arquitectònica que s'havia d'aplicar. Finalment ha arribat l'enderrocament davant la sorpresa de pares i alumnes. Es dona el cas que el passat estiu van començar les obres d'adequació del centre, presupostades en 420 milions. L'enderrocament, tot plegat, deixa al carrer centenars d'alumnes que hauran d'acabar aquest curs en unes aules pre-fabricades.

Aquesta situació caòtica de l'educació pública valenciana, però, no ha impedit al conseller Camps d'afirmar que la seua gestió permetrà a tots els xiquets i xiquetes valencianes gaudir de la LOGSE l'any 2000. "Al ritme -deia fa poc Camps- del Partit Popular s'aconseguirà que en el curs 2000/2001 el sistema educatiu tinga la infraestructura necessària." Segons la UGT, però, d'ací al canvi de segle el PP només haurà fet 29 centres nous i reformat uns 35 a tot el País Valencià.

Un repàs als pressupostos d'educació que ha preparat la Generalitat pel 1999 també dona una visió de com tractarà aquest any el PP l'ensenyament públic. Una línia de subvenció de 150 milions de pessetes destinada als centres d'Educació infantil de titularitat municipal o entitats sense ànim de lucre s'ha congelat. Una xifra que contrasta amb els més de 885 milions de pessetes que es pretenen destinar als centres privats d'educació infantil de segon cicle per als xiquets i xiquetes de tres a cinc anys.

L'educació privada guanya terreny. Comptat i debatut, el PP s'ha lliurat a promoure l'ensenyament privat i especialment aquells centres d'una clara orientació catòlica. De fet el govern de Zaplana ha habilitat una nova línia pressupostària de 178 milions de pessetes per finançar el segon cicle d'edu-

L'EDUCACIÓ PÚBLICA AL PAÍS VALENCIÀ

El Mapa Escolar presentat pel PP el 1996 preveia la construcció de 121 centres de secundària nous i l'adequació de 127. Tres anys després aquests han estat els resultats.

- Cal construir-hi un institut de secundària nou
- Cal reformar els instituts o col·legis de la població per acollir-hi els alumnes
- Estudiants en aules pre-fabricades: barraquisme escolar

cació infantil de centres concertats procedents d'antics patronats (centres educatius que pertanyien a l'església catòlica i que ara són col·legis religiosos privats, la majoria dependents de l'Arquebisbat) i que ofereixen educació pre-escolar a xiquets i xiquetes de tres a cinc anys que visquen a poblacions de menys de 5.000 habitants. Aquesta línia de subvenció s'afegeix a la ja esmentada de 885 milions de pessetes, i això vol dir que el departament del conseller Camps augmenta cada any les subvencions als col·legis privats. Per Esquerra Unida aquestes dades confirmen que durant el curs 98/99 l'augment real del finançament de l'ensenyament no obligatori en els centres privats ha estat d'un 24,75% respecte a l'any passat.

El suport del conseller Camps a l'ensenyament privat es fa palès en les paraules pronunciades per la seua directora general de Centres Docents, Concepció Gómez Ocaña, quan va ser nomenada per al càrrec a l'estiu del 1995: "Aquesta administració -deia Gómez Ocaña- no ha dit mai que no atindrà l'ensenyament públic. Però sí que ha expressat els seus desitjos de concertar el màxim possible." A més el dia de la inauguració del curs escolar dels col·legis cristians d'Oriola, l'octubre del 1996, en presència del bisbe d'Oriola també va dir: "Des de l'administració que represente com a membre del govern Zaplana, vull dir-vos que l'administració promourà que es tracte amb respecte la Constitució i això vol

L'executor de Camps

"En la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència qui de veritat mana no és el conseller Francesc Camps, sinó Carlos Alcalde, el seu sots-secretari", afirma un funcionari d'aquesta Conselleria que ha volgut conservar en l'anònim per evitar possibles represàlies del Partit Popular. Carlos Alcalde és un advocat alacantí que pertany al cercle d'homes de confiança del president de la Generalitat Valenciana, Eduardo Zaplana, i amb un pas-

sat polític lligat al nucli més reaccionari de la desapareguda Alianza Popular (AP). Membre de l'Opus Dei, Carlos Alcalde va ser en els anys vuitanta el representant legal de la Coordinadora Pro-Libertad del Aprendizaje del Valenciano (CPLAV), entitat contrària a qualsevol tipus de

normalització lingüística al País Valencià. Aquesta coordinadora va nàixer a Alacant animada per Alianza Popular, i estava formada per diversos col·lectius nascuts al si de col·legis privats i religiosos. L'associació també comptava amb el suport de les seccions locals del partit Solidaridad Española, liderat per l'ex-tinent coronel de la Guàrdia Civil Antonio Tejero, i del partit ultradretà de Blas Pinar Unión Hispana. Alcalde treballà colze a colze amb juristes de l'extrema dreta anticaltanista com Vicente Giner Boira o José Manuel Ricart Lumbreras, protagonistes molt sovint de campanyes contràries a la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià. Carlos Alcalde va ser funcionari de la Delegación Provincial de Enseñanza durant el règim franquista, càrrec que ocupà també quan va arribar la democràcia fins la pujada al poder del PSOE. En aquest moment passà a treballar per a la patronal privada en la Federación Provincial d'APA d'Alacant i també per a la Confederación Nacional Católica,

de la qual també era lletrat. A mitjan anys vuitanta va protagonitzar dues accions que encara es recorden a terres alacantines. El 7 d'abril de l'any 1985 participà a Alacant, amb altres destacats elements de l'ultradreta local, en una crema de llibres i d'apunts en valencià al bell mig del barri de Vistahermosa. Dies abans, el mateix Carlos Alcalde havia presentat en nom de la Co-

ARXIU / RAFA GIL

Carlos Alcalde. Sots-secretari d'Educació de la Generalitat Valenciana.

ordinadora al conseller de Cultura Ciprià Ciscar un projecte de llei per derogar la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià. L'acte organitzat per Carlos Alcalde va ocórrer el dia 16 de maig del mateix any, quan centenars de persones es van manifestar pel centre d'Alacant sota el lema "Valenciano voluntario".

Els seus mèrits el van fer pujar en el nou Partit Popular com l'escuma. El 26 de setembre del 1993 al Congrés regional d'aquest partit celebrat a Castelló va oficialitzar l'ascens al poder d'Eduardo Zaplana com a nou líder de la dreta valenciana. Darrere de l'ex-alcalde de Benidorm anava, sense fer massa soroll, Carlos Alcalde. L'advocat va ser elegit secretari d'organització del partit. L'actual sots-secretari de la Conselleria d'Educació va dirigir el comitè electoral del Partit Popular en les darreres eleccions i a més pertany al cercle d'amics del president Zaplana a Benidorm. Assessor de diverses patronals dels col·legis privats valencians, per als sindicats de l'ensenyament Alcalde és la correja de transmissió entre els centres educatius privats i l'administració autonòmica. El sots-secretari, que segons diverses fonts és qui mana en realitat a la Conselleria en temes d'Educació, té ordres directes del conseller Francesc Camps de fer que la Conselleria passe desapercebuda davant de l'opinió pública. **M. R.**

dir que es tracte amb respecte la llibertat d'elecció de centres. Per tant ens cuidarem d'aquests centres nostres que tenen un projecte de fe catòlica. [...] Nosaltres creiem que és un projecte educatiu en la fe catòlica [...]. És bonic que nosaltres de la cosmovisió puguem dir-ne fe catòlica! Tenim un marc referencial, hem de caminar cap aquesta direcció, amb ganes, sense por, sense pensar el que diguen. Que si és proselitisme, si no ho és, si és adoctrinament, si no ho és... és educació!" (sic).

Dit i fet, en el curs escolar 96/97 es van subvencionar 245 centres educatius privats que complien el requisit de tenir almenys una unitat educativa (grups de més o menys 20 alumnes) del segon cicle d'educació infantil i pre-escolar (tres, quatre i cinc anys) amb un cost aproximat de 900.000 pessetes per unitat. El curs 97/98 la Direcció General de Centres Docents va subvencionar 269 col·legis i el present curs, 254. Aquest suport es va fer si cal més evident el 25 de setembre de l'any passat quan el conseller Camps va signar amb l'arquebisbe de València, Agustín García-Gasco, un acord de col·laboració entre la Conselleria d'Educació i l'Arquebisbat. El conveni justifica l'aportació econòmica de 500 milions de pessetes als centres educatius diocesans dependents de l'Arquebisbat de València "a fi de finançar les obres d'infraestructura dels col·legis diocesans del País Valencià necessàries per adaptar-se a la LOGSE". A més, segons la Conselleria, "l'Arquebisbat de València ostenta la titularitat d'una sèrie de centres docents de caràcter benèfic-social, que constitueixen una part important a la comunitat educativa, atenent al nombre de centres i d'alumnes que la integren". La diputada valenciana d'Esquerra Unida, M. Àngels Martínez, va fer una sèrie de preguntes al conseller a finals de setembre per saber com afectava a cada centre l'adaptació a la LOGSE i de quina partida pressupostària havien eixit els diners pels col·legis diocesans. La resposta de Camps va consistir en el lliurament d'una relació de 26 centres

educatius dependents de l'Arquebisbat de València. Llavors la diputada d'EU va declarar: "El senyor Camps no coneix el significat de la paraula transparència. No és la primera vegada que utilitza aquests mètodes en les informacions que no li interessin o que puguin resultar-li incòmodes". Tot i el suport moral i econòmic que dona el departament dirigit per Camps a l'educació privada, les patronals que agrupen la majoria de col·legis concertats de caire religiós al País Valencià es queixen d'estar marginats. Juan Manuel Tomás, secretari de la Federación Educación y Gestión, patronal que agrupa més de 200 col·legis religiosos concertats valencians pertanyents a ordes religiosos, afirma que la Generalitat Valenciana els margina. "Estem discriminats—diu Tomás— perquè la Conselleria dona unes ajudes molt inferiors al cost real de l'ensenyament. Ens paguen unes 4.000 pessetes mensuals per xiquet mentre que el cost real s'acosta a les 22.000 pessetes per xiquet cada mes." Juan Manuel Tomás diu que des de l'arribada al poder del PP "es concerta igual que abans, no hi ha menys concerts que en l'etapa socialista, encara que hi ha hagut un lleuger augment a causa de la nova estructura educativa que s'ha generat amb l'aparició de la LOGSE". Segons el responsable d'Educación y Gestión, l'augment d'ajudes a l'educació infantil i pre-escolar encara està molt lluny de deixar l'educació privada en un lloc competitiu davant de l'educació pública. "L'educació infantil s'ha de concertar—afirma Tomás— en les mateixes condicions que la pública, perquè els pares puguin escollir un col·legi privat o públic en igualtat de condicions".

El que, de ben segur, no es troba en igualtat de condicions és l'ensenyament en valencià als col·legis privats concertats. L'STE-PV va fer públic a mitjan mes d'octubre un informe que aclareix qualsevol dubte respecte a l'escàs pes d'aquestes línies educatives per al sector privat. Segons el sindicat, dels 637 centres d'educació infantil i primària que ofereixen línies

en valencià, només 22 són privats. És a dir, que només el 3,5% dels centres concertats privats ofereixen la possibilitat als seus alumnes d'aprendre en valencià. Si es té en compte que almenys el 40% de l'alumnat s'escolaritza en col·legis privats de resultes de la política educativa del PP, segons l'informe presentat pel sindicat "el valencià no solament no rep la protecció especial que diu l'Estatut, sinó que està molt lluny de rebre el tractament que rep l'altra llengua oficial, d'acord amb el que diu la LOGSE".

Just començat el segon quadrimestre escolar la situació de l'ensenyament públic al País Valencià porta camí de continuar essent conflictiva. Ben diferents, però són, les perspectives per a les escoles que poden pagar-se els qui més diners tenen.

Mario Reyes

FONS DESTINATS A LA CONSTRUCCIÓ DE CENTRES DE SECUNDÀRIA (1999-2000)

MUNICIPI	PROJECTE	GOVERN	TOTAL
Benidorm	2 centres	PP	491.379.000
Elx	1 centre	PSOE	39.532.000
Paterna	1 centre	PSOE	18.362.000
Petrer	2 centres	EU	31.297.000
El Puig	1 centre	PSOE	21.352.000
Vall d'Alba	1 centre	PP	611.587.000
Viver	1 centre	PSOE	16.353.000
Almenara	1 centre	EU	281.844.000
Mutxamel	1 centre	PP	649.339.000
Muro	1 centre	PP	506.351.000
Elda	1 centre	PSOE	300.000.000
Asp	1 centre	PSOE	494.436.000
Alacant	2 centres	PP	599.332.000
El Campello	1 centre	PP	356.727.000
Calp	1 centre	PP	225.000.000
Benigànim	1 centre	PP	557.885.000
València	1 centre	PP	1.668.961.000
L'Olleria	1 centre	PP	401.937.000
Callosa d'en Sarrià	1 centre	PP	492.878.000
Betxí	1 centre	PP	542.560.000
Càrcer	1 centre	PP	400.000.000

FONT: PRESSUPOSTOS 1999 CONSELLERIA CULTURA EDUCACIÓ I CIÈNCIA

BANCAIXA

Del 18 al 24 de gener

AGENDA

19 Dimarts

Dimarts Mediambientals

Cicle: Arquitectura, Urbanisme i Medi Ambient.

"Arquitectura de l'atmosfera".

Kimmo Kulsmanen. Arquitecte i dissenyador. Finlàndia.

Sala Sorolla a les 19:30 hores.

Exposició

"Antoni Miró. Sobre el crèdit de la realitat.

(Imatges i transfiguracions)".

Sala Damià Forment.

Inauguració a les 20 hores.

Fins al 28 de febrer.

21 Dijous

Taula Redona

Cicle: Dies internacionals de solidaritat.

"Dia internacional de la no-violència".

Centre Valencià del Voluntariat a les 19:30 hores.

Carrer Fuencaliente, 1. València.

Exposició

"Dia internacional de la no-violència".

Organitza: Associació valenciana d'ajuda al refugiat AVAR.

Centre Valencià del Voluntariat. Carrer Fuencaliente, 1. València.

Fins al 4 de febrer.

CENTRE CULTURAL

Plaza de Tetuán, 23. Tel. 96 387 96 64. València

www.bancaja.es